

Nagyböjt V. hete

Csütörtök

Ter 17,3-9 * Jn 8,51-59

„Mielőtt Ábrahám lett volna, én vagyok.”

Zsidó köntösbe öltöztetett egyetemes metafizikai kijelentés ez. Azonban nem kell filozófusnak lenni ahhoz – mint ahogy a Jézust körülvevő zsidók sem voltak azok –, hogy világosan megértsük, Jézus itt fölébe helyezi magát az egész teremtett világnak, hiszen mindennek, ami van, van kezdete és vége, egyedül csak Isten és az ő dicsősége az, amely el nem múlik, hanem mindörökké megmarad. Ez az *„én vagyok”* pedig magában foglalja a Mózesnek kinyilatkoztatott Isten-nevet: *„Én vagyok, aki vagyok.”*

Hogy megértették, mit akart Jézus mondani, az mutatja leginkább, hogy *köveket ragadtak, hogy megkövezzék*. És körülbelül egy év múltán éppen ezért feszítik keresztre, így kiáltozván: *„Ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről, és hiszünk neked!”* Jézus azonban nem azzal akarja bizonyítani kijelentésének igazságát, hogy visszajön ebbe az életbe, hanem hogy az Atyához megy, aki a halálon túl megdicsőíti emberségében is. Így maga az Atya tesz róla tanúságot.

Ne feledjük, hogy ezt az igen súlyos kijelentést Jézus annak a vitának közepén teszi, melyet azzal kezdett, hogy így szólt: *„Én elmegyek. Ti kerestek majd engem, de meghaltok bűneitekben.”* Azonban *„aki megtartja tanításomat, halált nem lát soha”*. Itt tehát Jézus nemcsak azt állítja, hogy ő a történelem minden eseményét megelőzően létezik, hanem azt is, hogy azokat, akik tanítását megtartják, beemeli abba az egészen más létezésbe, mely a világ teremtése előttől fogva örökkön-örökké az ő osztályrésze az Atya jobbján. Egy új világ nyílik meg most előttünk: a keresztény erkölcsstan nem csupán az erényes élet szabályainak összessége, hanem a krisztológia része, hiszen Krisztus tanításának megtartása egyben az ő életében való részesedés.

Ezért a keresztény házasságnak és a keresztény szüzességnek egyaránt teológiája van, nem pusztán pszichológiája vagy szociológiája. Ha ma a szentségi házasság, a szüzesség és cölibátus értéke megkérdőjeleződött, az nem annyira erkölcsi hanyatlásra, mint inkább Krisztus ismeretének hiányára vezethető vissza.

Nézzünk a szentekre! Mitől lettek szentté? Mert ismerték Krisztus titkát. És viszont: azért ismerték meg egyre jobban, mert hűségesen gyakorolták az állapotuknak megfelelő erényeket. Így mintegy belülről ismerték meg Jézust, és vele élték az ő istenfiúi életét.